

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **nezl. M. N.**, bytem, zast. zákonnými zástupci M. a I. N., bytem, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2013, č. j. MPSV-UM/6712/13/4S-VYK, sp. zn. SZ/617/2013/9S-VYK,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2013, č. j. MPSV-UM/6712/13/4S-VYK, sp. zn. SZ/617/2013/9S-VYK, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Jihlavě (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 15.7.2013, č. j. MPSV-UP/1098115/13/AIS-SSL, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobci snížen příspěvek na péči z 12.000 Kč na 9.000 Kč měsíčně od srpna 2013 s odůvodněním, že dle posouzení zdravotního stavu je žalobce osobou mladší 18

let, která se podle ust. § 8 odst. 1 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o sociálních službách) považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (těžká závislost), protože z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby a potřebuje pomoc při 6 základních životních potřebách v oblasti orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieny a osobních aktivit.

Žalobce v žalobě především vyjadřuje nesouhlas s neuznáním základních životních potřeb mobilita a péče o zdraví. Žalobce považuje za šokující, pokud posudková komise na jedné straně potvrdila potřebu doprovodu druhé osoby při používání dopravních prostředků a na druhé straně dospěla k závěru, že tuto základní životní potřebu žalobce zvládá. Žalobce namítá, že posudková komise nerespektovala některé zásady při hodnocení základních životních aktivit, když nezhodnotila schopnost samostatného vykonávání denních aktivit v uvedených oblastech. Namítá, že používání dopravních prostředků posudková komise hodnotila pouze z fyzického hlediska, aniž by hodnotila zvládání této aktivity podle skutečnosti a funkčního dopadu při zvládání základní životní potřeby. Posuzovaný by měl podle názoru žalobce základní životní potřebu zvládnout bez pomoci, péče nebo dohledu druhé osoby, jedinečně tak podle něj osoba základní životní potřebu zvládá. Žalobce namítá, že při posuzování základní životní potřeby mobilita je třeba hodnotit, zda posuzovaná osoba má dostatečné pohybové schopnosti a fyzickou zdatnost, a dále duševní a smyslové schopnosti na zvládání základní životní potřeby; že za zvládnutí základní životní potřeby se považuje, pokud je rozsah duševních, smyslových, mentálních a tělesných funkcí dostatečný k pravidelnému zvládání základních životních potřeb; a že se hodnotí, zda je osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Důležitým posudkovým hlediskem je podle názoru žalobce skutečnost, že k uznání neschopnosti zvládnout základní životní potřeby se vyžaduje prokázání schopnosti zvládnutí v přijatelném standardu (v porovnání se stejně starým vrstevníkem). Za situace, kdy žalobce potřebuje každodenní doprovod druhé osoby při cestě dopravními prostředky, potřebuje ukázat jaký dopravní prostředek použít, potřebuje pomoc při předložení průkazu ZTP/P a zaplacení jízdného, žalobce nevidí jinou možnost, než uznání nezvládání základní životní potřeby mobilita. Žalobce nepopírá, že nemá fyzický handicap, namítá však, že základní životní potřebu nezvládá nejen z důvodu orientace, ale i z důvodu mentálního postižení a neznalosti hodnoty peněz.

Ke schopnosti zvládat základní životní potřebu péče o zdraví žalobce namítá, že je mu podáván lék Persen forte bez lékařského předpisu k úpravě narušeného spánkového režimu, který je potvrzen zprávou Speciálně pedagogického centra v Jihlavě a který přímo souvisí s jeho mentálním postižením. Žalobce konstatuje, že mentální postižení autismus není léčitelný, což však neznamená, že žalobce nepotřebuje léčivo k úpravě průvodních potíží, které přímo s postižením souvisí. Žalobce namítá, že není schopen si sám zajistit první pomoc, není schopen jednoduchého ošetření, není schopen dodržovat jakýkoliv léčebný režim a není schopen rozpoznat podávané léky, které jsou mu podávány.

Na základě uvedených skutečností se žalobce domnívá, že splňuje podmínky pro udělení IV. stupně příspěvku na péči, který mu byl předchozím rozhodnutím bez výhrady přiznán, přičemž nenastaly nové skutečnosti či zlepšení zdravotního stavu, které by opravňovaly ke snížení příspěvku na péči. Žalobce namítá, že z rozhodnutí nevyplývá, jakým způsobem žalobce samostatně zvládá uvedené základní životní potřeby, kdy společnou

podmínkou u všech stupňů závislosti je potřeba každodenní pomoci, dohledu nebo péči jiné fyzické osoby, která byla v daném případě splněna, jelikož žalobce není v uvedených oblastech schopen samostatného života.

Z uvedených skutečností podle názoru žalobce vyplývá, že správní orgány nerespektovaly skutečný stav a funkční dopad při zvládání základních životních potřeb, které jsou všeobecně rozhodující pro přiznání příspěvku na péči. Hlavní důraz má být kladen na skutečnost, zda posuzovaná osoba samostatně zvládá či nezvládá základní životní potřeby, což v daném případě nebylo správně posouzeno.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě ze dne 15.1.2014 odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, když zcela setrval na svém právním stanovisku zde uvedeném. Uvedl, že zdravotní stav žalobce byl v rámci odvolacího řízení znovu posouzen PK MPSV v Brně, která při svém hodnocení vycházela jak ze zdravotní dokumentace, tak i z vlastního vyšetření nezletilého lékařem z oboru psychiatrie provedeného při jednání PK MPSV dne 16.10.2013.

Po opětovném přezkoumání celé věci žalovaný neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, a proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce setrvává na své argumentaci vyjádřené v žalobě. Žalobce konstatuje, že argumentace žalovaného, že žalobce samostatně zvládá cestu dopravními prostředky, ale potřebuje doprovod druhé osoby, je stejná jako tvrzení, že se sám oblékne, ale potřebuje nachystat oblečení, že se sám obuje, ale potřebuje nachystat obuv dle počasí, že se sám nají, ale potřebuje pokrm naporcovat, připravit, příp. ohřát, apod. Ve všech těchto případech přitom žalovaný netvrdí, že žalobci již orientace byla přiznána jako nezvládnutá. Na podporu svých tvrzení žalobce k replice přikládá vyjádření ombudsmana.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 29.11.2012 bylo zahájeno z moci úřední řízení ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči žalobce z důvodu konce platnosti předcházejícího posudku. Dne 20.2.2013 bylo provedeno sociální šetření pracovníci správního orgánu prvního stupně, při kterém byla zjišťována schopnost samostatného života žalobce v přirozeném sociálním prostředí. Následně dne 28.6.2013 bylo na základě žádosti správního orgánu prvního stupně provedeno posouzení stupně závislosti Okresní správou sociálního zabezpečení Jihlava s výsledkem, že žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen zvládat 6 základních životních potřeb (orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena a osobní aktivity), a proto je osobou mladší 18 let, která se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (středně těžká závislost). Dne 15.7.2013 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí č. j. MPSV-UP/1098115/13/AIS-SSL, kterým byl žalobci příspěvek na péči od srpna 2013 snížen z 12.000 Kč na 9.000 Kč měsíčně. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání. V rámci odvolacího řízení byl na žádost žalovaného na základě projednání, jež se konalo v nepřítomnosti žalobce dne 18.9.2013, vypracován posudek Posudkové komise Ministerstva

práce a sociálních věcí České republiky, detašovaného pracoviště v Brně (dále jen PK MPSV), dle něhož žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopen zvládat 7 základních životních potřeb (orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby a osobní aktivity), a proto je osobou mladší 18 let, která se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (středně těžká závislost). Následně bylo žalobci umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čehož využil. Podáním ze dne 27.9.2013 žalobce vyjádřil nesouhlas s posouzením jeho zdravotního stavu posudkovou komisí MPSV ze dne 18.9.2013. Dne 16.10.2013 bylo PK MPSV na základě projednání konaného za přítomnosti žalobce vypracováno doplňující posouzení zdravotního stavu žalobce. PK MPSV na základě vyhodnocení skutečností, které vedly k požadavku na doplnění posudku, neshledala důvody pro změnu přijatého posudkového závěru ze dne 18.9.2013. Posudek PK MPSV ze dne 18.9.2013 včetně doplňujícího posudku ze dne 16.10.2013 byly podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 4.11.2013, č. j. MPSV-UM/6712/13/4S-VYK, sp. zn. SZ/617/2013/9S-VYK, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Podmínky nároku na příspěvek na péči stanoví část druhá, hlava I. ust. § 7 zákona o sociálních službách. Podle ust. § 7 odst. 1 zákona se příspěvek poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Podle ust. § 7 odst. 2 citovaného zákona má na příspěvek nárok osoba uvedená v ust. § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle ust. § 8.

Podle ust. § 8 odst. 1 zákona o sociálních službách se osoba do 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři základní životní potřeby, ve stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb, ve stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat šest nebo sedm základních životních potřeb, a ve stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu

dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat osm nebo devět základních životních potřeb. Společnou podmínkou u všech stupňů závislosti je potřeba každodenní mimořádné péče jiné fyzické osoby.

Podle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost. Základní životní potřeba péče o domácnost se ale neposuzuje u osob do 18 let věku.

Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení podle ust. § 9 odst. 6 zákona o sociálních službách stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách.

Stupeň závislosti posuzuje podle ust. § 25 odst. 2 a ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách na základě žádosti správního orgánu prvního stupně příslušný orgán Okresní správy sociálního zabezpečení, v odvolacím řízení potom Ministerstvo práce a sociálních věcí, které má pro tento účel zřízeny, resp. využívá, posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů). Posudková komise MPSV při posouzení stupně závislosti zpracovává posudek ve formě kvalifikovaného podkladu pro rozhodnutí, v němž je dokumentován proces pořízení posudku, posudkový závěr a jeho odůvodnění.

Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 3.2.2010, č. j. 3 Ads 77/2009 - 60, dostupný na www.nssoud.cz, na posudek závislosti osoby na péči je třeba nahlížet jako na kterýkoli jiný důkazní prostředek, neboť se jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoli odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezbavuje je to povinnosti hodnotit provedené důkazy ve správním řízení a tudíž i správnost posudků z hlediska jejich úplnosti a přesvědčivosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009 - 60, dále také rozsudek ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009 - 104, dostupné na www.nssoud.cz). Jinak řečeno, správní orgán nemůže bez dalšího převzít závěr posudkové komise jako pravdivý, aniž by se úplností a přesvědčivostí jejího posouzení zabýval. Základním předpokladem pro to, aby správní orgán mohl vyhodnotit přesvědčivost a úplnost předloženého posudku, je přezkoumatelnost posudku vzhledem k jeho zákonem stanoveným podkladům vymezeným v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách (které platí jak pro posudek v prvoinstančním, tak i v odvolacím řízení). Správní orgán musí vycházet z posudku, který obsahuje nejen výrok, ale který musí být řádně a přesvědčivě odůvodněn s odkazem na doložený nález ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření, výsledek funkčních vyšetření a výsledek vlastního vyšetření posuzujícího lékaře (srov. rozsudek ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009 - 63, dostupný na www.nssoud.cz). K závěrům o úplnosti a přesvědčivosti posudku správní orgán tedy může dospět jen tehdy, pokud se posudková

komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které účastník řízení namítá.

Soud má za to, že těmto požadavkům posudková komise, resp. žalovaný v daném případě dostáli. Jak vyplývá ze správního spisu, žalovaný se v daném případě správně v souladu s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, obrátil na Posudkovou komisi Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen PK MPSV) za účelem posouzení stupně závislosti žalobce. PK MPSV následně postupovala v souladu s ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, když při vypracování posudku ze dne 18.9.2013, resp. doplňujícího posudku ze dne 16.10.2013 byly zohledněny jak výsledky sociálního šetření ze dne 20.2.2013, tak zdravotní dokumentace žalobce (zpráva praktického lékaře MUDr. Cvrčkové ze dne 6.3.2013, zpráva SPEC Mgr. Blažkové ze dne 17.6.2013, vyjádření SPEC Mgr. Dohnalové ze dne 23.11.2012, zpráva z psychologického vyšetření Mgr. Blažkové ze dne 23.7.2012), včetně výsledků vlastního vyšetření. Žalobce ostatně nerozporuje dostatečnost podkladů, z nichž bylo posudkovou komisí vycházeno, ale napadá toliko právní zhodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby mobilita a péče o zdraví.

Námítce, že žalobci měla být uznána neschopnost zvládat základní životní potřebu péče o zdraví, soud nepřisvědčil. Podle písm. h) přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky. Z ust. § 9 odst. 2 zákona o sociálních službách vyplývá, že schopnost zvládat základní životní potřebu uvedenou v odstavci 1 písm. h) (tj. základní životní potřebu péče o zdraví) se hodnotí ve vztahu ke konkrétnímu zdravotnímu postižení a režimu stanovenému ošetřujícím lékařem. S ohledem na citovanou právní úpravu tedy nezbývá než konstatovat, že schopnost zvládat základní životní potřebu péče o zdraví je třeba hodnotit ve vztahu ke konkrétnímu zdravotnímu postižení a režimu stanovenému ošetřujícím lékařem. Pokud tedy žalobci nebyl ve vztahu k jeho zdravotnímu postižení žádný léčebný režim stanoven (což nevyplývá ze spisu, ani z tvrzení žalobce), nelze tuto základní životní potřebu uznat jako nezvládnutou. Na tento závěr nemůže mít vliv ani skutečnost, že žalobci je v poslední době podáván lék k úpravě narušeného spánkového režimu. Jednak se nejedná o lék předepsaný lékařem, ale především občasné podávání uklidňujícího přípravku nelze hodnotit jako mimořádnou péči, která by svým rozsahem, nutností a náročností podstatně přesahovala péči o stejně staré zdravé dítě (srov. ust. § 10 zákona o sociálních službách).

Jako důvodnou soud neshledal ani námitku žalobce týkající se posouzení schopnosti zvládat základní životní potřebu mobilita. Žalobce svou argumentaci stavěl na tom, že jelikož není schopen samostatně zvládnout používání dopravních prostředků jako jednu z aktivit v této oblasti, nelze než schopnost základní životní potřeby mobilita uznat jako nezvládnutou. Posudková komise při posuzování schopnosti zvládat tuto základní životní potřebu však vycházela z toho, že zvládání aktivit v oblasti základní životní potřeby mobilita postihuje podle platné právní úpravy fyzické schopnosti posuzované osoby, a proto neschopnost zvládat tuto základní životní potřebu u žalobce neshledala. V obou svých posudcích posudková komise uvedla, že žalobce je při nepřítomnosti motorického postižení vedle ostatních aktivit

rovněž schopen používat dopravní prostředky, a že doprovod jiné osoby je potřebný toliko z důvodu nedostatečných duševních kompetencí, tedy z důvodu nedostatečného zvládání základní životní potřeby orientace, která mu byla uznána jako neovládnutá, nikoliv z důvodu fyzické neschopnosti.

S touto, byť relativně stručnou argumentací posudkové komise se soud v zásadě ztotožňuje. Podle písm. a) přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se za schopnost zvládat základní životní potřebu mobilita považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových. Podle ust. § 2a téže vyhlášky platí, že pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Soud připouští, že v souladu s ust. § 2 odst. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby, tedy že pro posouzení schopnosti zvládat základní životní potřeby je rozhodující dostatek fyzických, duševních a smyslových funkčních schopností. Zvládnutí každé ze základních životních potřeb sice vyžaduje všechny tyto složky schopností, v případě jednotlivých základních životních potřeb je však třeba naplnění jednotlivých funkčních schopností v různém rozsahu. Při posuzování schopnosti základní životní potřeby mobilita je třeba především zkoumat, zda posuzovaná osoba má dostatečné pohybové schopnosti a fyzickou zdatnost. Pro posouzení schopnosti zvládat tuto základní životní potřebu je sice nutné, aby posuzovaná osoba měla rovněž určité duševní a smyslové schopnosti k jejímu zvládnutí, tyto je však třeba hodnotit jen v tom rozsahu, který je nutný ke zvládnutí jednotlivých aktivit z hlediska vlastního pohybu, nikoli v rozsahu nutném ke zvládnutí dalších aktivit, byť s původní aktivitou souvisejících. Pro používání dopravního prostředku včetně bariérového je tedy potřebná především přiměřená fyzická schopnost, schopnost přidržovat se, zvládat vstávání, usedání a stoj, mít přiměřený rozsah hybnosti v kolenou a kyčlích (zejména flexi) k zvládnutí několika schodů nutných k výstupu nebo sestoupení z dopravního prostředku. Pokud žalobce namítá, že tuto aktivitu nezvládá z důvodu neznalosti hodnoty peněz či neschopnosti samostatně předložit průkaz ZTP/P, tyto aspekty přímo nesouvisí se samotnou schopností se přepravovat dopravním prostředkem, tedy se schopností nastoupit a vystoupit do/ z vozidla, ale tyto mohou mít význam při posuzování schopnosti zvládat aktivity v rámci ostatních základních životních potřeb (komunikace, orientace, případně osobní aktivity). Všechny tyto základní životní aktivity zahrnující mimo jiné i aktivity související s využíváním dopravních prostředků jakožto každodenní služby, žalobci přitom byly uznány jako neovládnuté. Soud nepochybně, že mentální postižení žalobci brání v běžném používání dopravních prostředků (např. při cestě do školy), toto mu však nebrání ve vlastní dopravě dopravními prostředky, ale toliko v činnostech provázejících cestování hromadnou dopravou. Z těchto důvodů tedy podle názoru soudu není možné nezvládání aktivity „používání dopravních prostředků“, resp. základní životní potřeby mobilita žalobci uznat.

Neobstojí ani argumentace žalobce, že dle dřívějšího rozhodnutí byl žalobce považován za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve IV. stupni. Od 1.1.2012 došlo k výrazné změně právní úpravy týkající se podmínek pro přiznání příspěvku na péči, pro posouzení závislosti žalobce bylo tedy nutné vycházet z účinné právní úpravy a je nerozhodné, jak byla posouzena závislost žalobce na pomoci fyzické osoby podle právní úpravy dřívější.

Soud má tedy s ohledem na shora uvedené stejně jako posudková komise, resp. žalovaný za prokázané, že v případě žalobce jde o osobu do 18 let věku závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni III (těžká závislost), jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby a není schopen zvládat 7 základních životních potřeb; není však považován za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni IV (úplná závislost), jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není neschopen zvládat osm nebo devět základních životních potřeb.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. prosince 2014

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně